

De Keswick heiligheidsleer

Bron: https://www.wayoflife.org/reports/keswick_holiness.php, 9-11-2022

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling/inkorting en voetnoten door M.V.

De Keswick¹ heiligheidsleer had een grote invloed binnen het fundamentalisme.

Keswick Holiness dankt zijn naam aan bijbelconferenties die werden gehouden in Keswick in het noordwesten van Engeland.

De bijeenkomsten werden voorafgegaan door de zich snel verspreidende heiligheidsbeweging in Amerika en Engeland.

De Keswick-doctrine werd beïnvloed door de **Methodistische “volledige heiliging”**. John Wesley [1703-1791] leerde dat de gelovige “een totale dood aan de zonde kan ervaren, en een hele vernieuwing in liefde en beeld van God”, zodat “ze nu in zulke zin perfect zijn, dat ze geen zonde begaan en bevrijd worden van kwade gedachten en gemoederen” (*A Plain Account of Christian Perfection*). De Wesleyaanse leer wordt gehele of volledige heiliging genoemd, volmaakte liefde, volledige redding, tweede rust. Het wordt onderwezen door de Methodistenkerk, als volgt: “Volledige heiliging is een staat van volmaakte liefde, gerechtigheid en ware heiligheid die elke wedergeboren gelovige kan verkrijgen door verlost te worden van de macht van de zonde ... deze genadige gave kan in dit leven zowel geleidelijk als onmiddellijk worden ontvangen en moet door elk kind van God ernstig worden gezocht”.

Charles Finney² had ook een grote invloed op de heiligheidsbeweging. In zijn *Systematic Theology* (1846) zei hij dat degenen die gered werden “gewoonlijk zonder zonde leven en slechts met tussenpozen zo weinig in zonde vallen dat, met krachtige taal, in waarheid kan worden gezegd dat ze niet zondigen”. Hij bevorderde deze leer door zijn opwekkingsbediening, zijn boeken en de studenten die werden opgeleid aan het Oberlin College. Het werd “de Oberlin-theologie” genoemd. De president van Oberlin, Asa Mahan, onderwees dit in zijn boek uit 1844 *Scripture Doctrine of Christian Perfection*. Zowel Finney als Mahan beweerden in 1836 “tweede bekeringen” (second conversions) te hebben meegemaakt. “Mahan geloofde dat als gevolg van deze ervaring zijn verlangens en neigingen waren gezuiverd, zodat hij niet alleen vrij was van het begaan van zonde, maar niet langer een gebruikelijke neiging tot zonde had” (“The Cleansing Wave”, *christian history magazine*, nummer 82).

Methodistische evangelist **Phoebe Palmer** (1807-1874) had een grote invloed op de heiligheidsleer in Amerika en Engeland. Phoebe beweerde in 1837 “volledige heiliging” te hebben meegemaakt. Ze preekte in kerken, conferenties en kampbijeenkomsten. Haar man, Walter, preekte ook, maar zij was het populairst. Ze predikten enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk vanaf 1859. In 1864 begonnen ze met het uitgeven van het maandblad *The Guide to Holiness*. Phoebe Palmers boek *The Way of Holiness* werd veel gelezen. Ze verdedigde vrouwelijke predikers in haar boek *The Promise of the Father*. Haar dochter, Phoebe Knapp, schreef verschillende hymnemelodieën, waaronder die van Fanny Crosby’s “Blessed Assurance”.

Robert Pearsall Smith en zijn vrouw, Hannah Whitall Smith, onderwezen heiligheidsleer vanaf de late jaren 1860. Ze zouden in 1867 een “tweede zegening” (second blessing) hebben meegemaakt. Robert zei dat hij een “magnetische sensatie van hemelse verrukking” voelde. Hij redigeerde *The Christian’s Pathway to Power* en zijn leer over “het overwinnende leven” werd in andere publicaties overgenomen. In 1869 beweerde de China-zending J. Hudson Taylor “het overwinnende leven” te zijn binnengegaan, en de zending die Taylor hierover onderwees, had het geleerd van

¹ “De christelijke theologische traditie van het Keswickianisme werd gepopulariseerd door de Keswick Conventies, waarvan de eerste een tentopwekking was in 1875 in de Saint John’s Church in Keswick” (en.wikipedia).

² Zie “Finney’s ketterse leringen”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Finney.pdf>

Robert Smiths artikelen in het tijdschrift *Revival* (A.J. Bromhall, *The Shaping of Modern China: Hudson Taylor's Life and Legacy*, vol. 2). Hannah Smith was net zo prominent in het onderwijzen en prediken als Robert. Ze werden in de jaren 1870 naar Engeland gebracht door de baptisten-evangelist William Boardman en onderwezen in Londen, Manchester, Nottingham, Leicester en Dublin. Zij beloofden “een ervaring van triomf over de zonde, zuiverheid van hart ... eerder vrij onbekend” (A.T. Pierson, *The Keswick Movement*).

Hannah Smiths *The Christian's Secret of a Happy Life* (1875) was enorm invloedrijk. Ze beschreef de ervaring als “volledige overgave” en “volledige verlatenheid”. Ze zei dat de hogere levenservaring “je volledig zal redden, nu, in dit leven, van de macht en heerschappij van de zonde”.

De Keswick-bijeenkomsten begonnen in 1874 op het landgoed Broadlands van Lord en Lady Mount Temple. Dit is in Oxford. De Tempels en anderen, waaronder enkele Oxford-studenten, wilden weten hoe ze het “hogere leven” konden bereiken dat de Smiths predikten. De Anglicaanse kunnik T.D. Hartford-Battersby en zijn vriend Robert Wilson waren aanwezig en beweerden het al te hebben meegemaakt. Hartford-Battersby zei: “We werden uit onszelf gehaald; we werden stap voor stap, na diep en dichtbij onderzoeken van het hart, geleid tot zo'n toewijding van onszelf aan God, zoals in de gewone tijden van een religieus leven, nauwelijks mogelijk leek ... tot het genot van een vrede in het vertrouwen op Christus voor de huidige en toekomstige heiliging die onze uiterste verwachtingen te boven ging”. Hartford-Battersby en Wilson waren de mede-oprichters van de Keswick-bijeenkomsten.

Theologisch was de bijeenkomst in Broadlands een vreemde aangelegenheid.

De tempels waren spiritualisten³ (ze organiseerden de conferentie, maar onderwezen niet).

Robert Wilson was een Quaker⁴ (de Religious Society of Friends) en een voorstander van de ketterij van het “innerlijke licht”. Dit verwijst naar een goddelijke aanwezigheid en leiding *in ieder mens*. Er is een nadruk op stil en passief zijn om leiding te ontvangen van het innerlijke licht. In zijn dagboek zei Quaker-oprichter George Fox: “Ik was blij dat mij werd opgedragen om mensen te keren naar dat innerlijke licht, die geest en die genade, waardoor iedereen hun redding en hun weg naar God zou kennen; zelfs die goddelijke Geest die hen naar alle Waarheid zou leiden, en waarvan ik onfeilbaar wist dat hij nooit iemand zou misleiden” (*The Journal of George Fox*, herzien door John Nickalls, 1952, p. 35). In de Quaker-theologie is het “innerlijke licht” groter dan het licht van de Schrift. De prominente Quaker-leraar William Barclay zei: “Niettemin, omdat zij [de Schriften] slechts een verklaring van de bron zijn, en niet de bron zelf, DAAROM MOETEN ZIJ NIET WORDEN BESCHOUWD ALS DE BELANGRIJKSTE GROND VAN ALLE WAARHEID EN KENNIS, NOCH DE ADEQUATE PRIMAIRE REGEL VAN GELOOF EN GEDRAG. Maar omdat ze een waarachtig en getrouw getuigenis geven van het eerste fundament, zijn en kunnen ze worden gewaardeerd als een SECUNDAIRE REGEL, ondergeschikt aan de Geest, van waaruit ze al hun voortreffelijkheid en zekerheid hebben” (Barclay, *An Apology for the True Christian Divinity*, “The Third Proposition: Concerning the Scriptures”).

Robert en Hannah Smith waren de prominente leraren, maar binnen een jaar werd Robert ontmaskerd als een seriële overspelige die “erotische doop” onderwees (het idee dat de doop van de Heilige Geest gepaard gaat met seksuele sensaties). Zijn kracht was het om jonge vrouwen kennis te laten maken met die ervaring, en hij werd uiteindelijk op heterdaad betrapt.

Hannah Smith verwierp Christus' plaatsvervangende bloedverzoening en eeuwige oordeel (in de overtuiging dat alle mensen gered zouden worden). Ze onderwees dat “een goede Schepper kan worden bereikt door allerlei religieuze overtuigingen en allerlei religieuze ceremonies, en dat het niet uitmaakt wat ze zijn” (*A Religious Rebel: The Letters of "H. W. S"*, geredigeerd door Hannah's zoon Logan Pearsall Smith). Ze accepteerde theïstische evolutie en “mind healing” en gaf niets om de wederkomst van Christus of de letterlijke vervulling van profetie. Ze zei dat de Bijbel slechts een van de vier “speciale stemmen” is, de andere drie zijn omstandigheden, rede en innerlijke impressies (de laatste is vergelijkbaar met het “innerlijk licht” van de Quakers). Toen ze werd bekritiseerd

³ Van het Engelse “Spiritualism”. Zie <https://en.wikipedia.org/wiki/Spiritualism>.

⁴ Zie “Zijn Quackers christenen?": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Quakers.pdf>.

omdat ik tot mannen predikte, zei ze: “[God] gaf me zo’n STERK GEVOEL dat het Zijn geest [mind] was, dat het nu, wat er ook tegen gezegd wordt, geen verschil uitmaakt” (*Record of the Convention for the Promotion of Scriptural Holiness Held at Brighton*, 1875). Het was ook een “innerlijke stem” die haar ervan overtuigde dat er geen hel is (Smith, *Every-day Religion*, pp. 160-161). De dochter van Hannah Smith, Alys Pearsall Smith, trouwde met de beruchte atheïstische filosoof Bertrand Russell.

In 1875 werd de “higher life” (hogere leven) convention gehouden in Brighton, een badplaats in Zuid-Engeland die sinds de komst van de spoorlijn uit Londen in 1841 in populariteit was gegroeid. Gepromoot door D.L. Moody tijdens zijn Londense revival-bijeenkomsten, werd de Brighton higher life-conventie van 1875 bijgewoond door 8.000 mensen. Robert Smith zou de hoofdspreker zijn, maar zijn overspel werd vooraf aan het licht gebracht en hij werd vervangen.

In 1876 werd de bijeenkomst van het “hogere leven” gehouden in Keswick, georganiseerd door Hartford-Battersby, hoofd van de plaatselijke Anglicaanse parochie. Keswick is een pittoresk dorpje in het noordwesten van Engeland, gelegen aan de Greta River en genesteld tussen lage bergen. Keswick ligt in het Lake District, dat beroemd is om “de dichters van de Lake School, Coleridge, Wordsworth en Southey”. Sinds 1876 worden jaarlijkse conferenties gehouden in Keswick.

De Keswick-theologie is een mengelmoes. Er is zelfs gezegd dat het niet te definiëren is. *Maar de kern ervan is een nadruk op een tweede zegen [second blessing] of een crisiservaring die de gelovige boven de worstelingen van het “normale christelijke leven” in een staat van hogere heiligheid brengt.* Het wordt “hoger leven”, “dieper leven”, “het blijvende leven”, “het overvloedige leven”, “volledige overgave”, “de rust van het geloof”, “het geloofsleven”, “wandelen in opwekking”, “constante vrede”, “de overvolle beker” genoemd. Het is beschreven als “laat los en laat God [doen]”.

De essentie van de Keswick-ervaring is om naar de plaats te komen van volledige overgave aan en rust in Christus, zodat de strijd met het vlees voorbij is. Het is om dood te zijn voor de zonde en levend voor Christus, zowel praktisch als positioneel. Het is een ervaring die volgt op en verschilt van rechtvaardiging en wordt alleen verkregen door degenen die ze nastreven.

Enkele andere prominente Keswick-leraren

William Boardman, een belangrijke invloed in de Keswick-beweging door zijn boek *The Higher Christian Life* uit 1858, beweerde op 18-jarige leeftijd te zijn gered en op 32-jarige leeftijd te zijn geheiligd. Hij was uitvoerend secretaris van de YMCA [de oecumenische Young Men’s Christian Association] en “de meest succesvolle evangelist van de generatie tussen Finney en D.L. Moody” (“The Cleansing Wave”, *Christian History*, Issue 82”). Hij leerde de ketterijen dat de Heilige Geest - niet Christus - de Rechtvaardiger is (*The Higher Life*, 1859, pp. 97-98), dat niet alle gelovigen door de Heilige Geest zijn bewoond (*In de Kracht van de Geest*) en dat God “faith healing” belooft (genaamd “faith cure” en “mind cure”) (*Faith Work under Dr. Cullis in Boston*, 1873).

J. Hudson Taylor beweerde in 1869 het hogere christelijke leven te zijn binnengegaan, zoals we hebben gezien, en hij promootte de theologie van het hogere leven in zijn geschriften. Hij zei: “God heeft van mij een nieuw mens gemaakt!” Het boek *Hudson Taylor’s Spiritual Secret* van Mr. en Mrs. Howard Taylor, zoon van Hudson Taylor, heeft een grote invloed gehad. Het werd voor het eerst gepubliceerd in 1932 en is sindsdien in druk.

Frederick B. Meyer (1847-1929), een baptistenprediker, was “Keswick’s bekendste internationale vertegenwoordiger”, niet alleen in Amerika, maar ook door internationale predikingsreizen naar Zuid-Afrika, China, Ceylon, Bulgarije en andere plaatsen. Hij sprak op 26 Keswick-conferenties. Hij beweerde drie crisiservaringen te hebben gehad: (1) bekering, (2) heiliging, (3) de zalving van de Geest. Hij was voorganger van baptistenkerken in Leicester en Londen van 1872 tot 1921. Meyer had een belangrijke rol in het promoten van de Keswick theologie onder baptisten. Hij sprak op Moody’s Northfield conferenties en A.B. Simpson’s conferenties. Hij bevorderde “dieper leven theologie” door zijn 75 boeken, zoals *The Devoted Life*, *The Blessed Life*, *Secrets of Christian Living*, *Living in God’s Presence*, *The Present Tenses of the Blessed Life* en *Power for Living*. Zendingling Bill Hardecker geeft de volgende waarschuwingen over Meyer: “Hij was voorzitter van de

Baptist Union (in een tijd dat Spurgeon die verliet vanwege leerstellige fouten). Hij was zwak in kerkelijke afscheiding en nogal sterk in de post-bekering van de Geestesdoop. (*F.B. Meyer, A Biography* by William Fullerton, pp. 41-42). Hij aanvaardde een pastoraat van een nieuwe kerk zonder de oude te informeren; de nieuwe was pedobaptist (Christ Church), de eerste, Baptist. Hij geloofde dat heidenen gered konden worden zonder de naam van Jezus Christus te kennen (een preek genaamd “The Wideness of God’s Mercy”). Hij had een non-cessationistische kijk op de gaven van de Geest (*Transforming Keswick: The Keswick Convention, Past, Present, and Future* door Price and Randall, pp. 168-169). Hij geloofde in het letterlijk inademen van de Geest: het bos in gaan en een instroom van de Geest opnemen (*Memorials* door Georgina Cowper-Temple, p. 117), telepatie en helderziendheid die een vorm van spiritisme is (*Photography and Spirit*, John Harvey, pag. 70”).

Andrew Murray⁵ (1828-1917), een Nederlands Gereformeerde zendeling in Zuid-Afrika, had een grote invloed op de verspreiding van de Keswick-doctrine via zijn 50 boeken en 200 traktaten en pamfletten. Deze omvatten *Abide in Christ*, *Absolute Surrender*, *Be Perfect*, *The Deeper Christian Life* en *The Spiritual Life*. Net als Frederick Meyer was Murray een non-cessationist, die geloofde in de voortzetting van de apostolische gaven.

Reuben A. Torrey, evangelist, populair auteur, hoofd van Moody Bible Institute en het Bible Institute of Los Angeles (BIOLA), promootte een tweede ervaring van heiliging die hij “de doop van de Heilige Geest” noemde en die hij in zijn boek met die titel promootte. Hij sprak over dit onderwerp in Keswick in 1904. Hij onderwees de volgende stappen om deze ervaring te ontvangen: (1) bekeer je van zonde, (2) doe afstand van zonde, (3) laat je dopen, (4) gehoorzaam God in totale overgave, (5) verlang met passie en intensiteit naar de Heilige Geest, (6) vraag God om de Heilige Geest (“een duidelijke vraag om een duidelijke zegen”), (7) geloof dat God je de Heilige Geest heeft gegeven.

De Christian and Missionary Alliance werd sterk beïnvloed door de methodistische en Keswick doctrine van heiligheid. Stichter A.B. Simpson beweerde de diepere levenservaring in 1874 te hebben gehad door William Boardman’s *The Higher Christian Life* te lezen. Simpson beïnvloedde op zijn beurt velen door zijn boek *Wholly Sanctified*. Zijn stelling is dat de hele heiliging waarover in 1 Thessalonicenzen 5:23-24 wordt gesproken, een belofte is voor het huidige leven. De gelovige kan een ervaring hebben die wordt vergeleken met een vloedgolf, een lift en een verhoogde spoorweg. In plaats van door de modder van dit leven te ploeteren, geteisterd door gezwoeg en problemen, is het volledig geheiligde individu als een gestrand schip dat omhoog drijft en moeiteloos wordt meegevoerd door “Gods grote vloedgolf”. In plaats van je een weg omhoog te worstelen op lange kronkelende trappen, wordt de volledig geheiligde moeiteloos omhoog gedragen door “Gods grote Lift”. In plaats van te “zwoegen over de lagere bestrating”, wordt de volledig geheiligde moeiteloos meegevoerd “door Gods grote Verhoogde Spoorweg”. Het is een christelijk leven zonder strijd, zonder spanning, perfecte heiligheid, perfecte overwinning, perfecte vrede, perfecte vreugde. Simpson zei: “Hoe gemakkelijk, hoe spontaan, hoe heerlijk is deze hemelse weg van heiligheid!” Zo begint Simpson zijn boek en hij belooft aan elke heilige uit te leggen hoe hij op deze “goddelijke weg van heiligheid” kan komen. Het enige probleem is dat het een fantasie is die nergens in de Schrift wordt beloofd.

Keswick-achtige heiligheid werd onderwezen in het invloedrijke boek *Calvary Road* van **Roy Hession**.⁶ Het bevat boodschappen die voor het eerst verschenen in een revival-paper getiteld *Challenge* gepubliceerd door de Hessions in de jaren 1940. Het beschrijft een ervaring genaamd “wandelen in revival”, “lopen op de weg van het kruis” en “het leven op de snelweg” dat wordt bereikt door de aandacht op Golgotha te richten. Het bevat veel uitstekende leringen over sterven aan zichzelf, overgave aan God, nederigheid en gevoeligheid voor zonde. Maar er is een overheersende nadruk dat men kan wandelen in *een bijna perfecte geestelijke opwekkingservaring* die wordt beschreven als een “leven dat ons zal vullen en door ons heen zal stromen”, “constante vrede”, “wandelen langs de snelweg, met overlopende harten”, “bekers die overstromen”. Hession zei dat toen hij voor het eerst tot dit begrip kwam en het ervoer “het was alsof ik mijn christelijke leven helemaal opnieuw begon”.

⁵ Zie “Wie was Andrew Murray in werkelijkheid?”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/AndrewMurray.pdf>

⁶ Zie <https://www.heartcry.nl/webwinkel/de-weg-van-golgotha/>, en <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/heartcry.pdf>

“Ik vertelde over mijn worstelingen met mezelf en erkende de nieuwe relatie met Jezus die ik door geloof was aangegaan. ... In het licht van onze eigen recente ervaring met Christus predikten we een tweevoudige boodschap: *volledige redding voor de christen*, veelal zoals *een eerste redding voor de niet-christen*. ... Als de consecratie [toewijding] grondig en volledig is, hoeft deze niet te worden herhaald. ‘Reconsecratie’ is de taal van trapsgewijze overgave aan de Heer Jezus Christus” (Hession, *My Calvary Road*).

Aldus leerde Hession dat het noodzakelijk is voor de gelovige om een “tweede ervaring” van Christus binnen te gaan, een “volledige redding”, en dat als iemand deze ervaring bereikt, hij volledig en permanent zal worden overgegeven en een dagelijks “overvloeiende beker” aan christelijk leven zal hebben.

Andere belangrijke stemmen van de Keswick-theologie waren Arthur Tappan Pierson, William H.G. Thomas, Charles Trumbull en Robert McQuilkin.

.....

In de late 19de eeuw had de Keswick Conventie een grote invloed op het zendingswerk.

J. Hudson Taylor bezocht Keswick in 1883 en 1887 en sprak daar in 1889. Hij zei dat tweederde van zijn zendingen in China door Keswick werden voortgebracht. Amy Carmichael, al 56 jaar missionaris in India, wijdde haar leven aan missies op een Keswick-conventie. Ze was de geadopteerde dochter van Keswick-leider Robert Wilson. Tijdens de conventie van 1903 richtten Barclay Buxton en Paget Wilkes de Japan Evangelistic Board op. Keswick was van grote invloed op John Govan, oprichter van The Faith Mission in Schotland.

Maar elke theologie van een “tweede zegen” is onschriftuurlijk en daarom gevaarlijk. Velen hebben schipbreuk geleden door valse doctrines van heiligheid, door te zoeken naar wat God niet belooft en door verward te zijn als ze niet hebben ervaren wat hen werd geleerd te verwachten.

Fouten van Keswick theologie

Keswick Conventies zijn interkerkelijk in filosofie en praktijk. Het thema is “Allen Één In Christus”. Er was “grote waakzaamheid over fundamentals, maar evenveel flexibiliteit over niet-essentiële zaken”. Vroege sprekers waren Anglicanen (T.D. Harford-Battersby, Handley Moule, J. Stuart Holden), Baptisten (F.B. Meyer), Gereformeerden (Andrew Murray), Methodisten (Phoebe Palmer), Quakers (Robert Wilson) en Plymouth Brethren (Robert Smith).

Het is verbazingwekkend dat wedergeboren christenen die geloven dat de Bijbel het onfeilbare Woord van God is, de enige autoriteit voor geloof en praktijk, het idee kunnen accepteren dat God tevreden is met degenen die zoveel duidelijke leringen van de Schrift behandelen als “niet-essentiële zaken”!

Is het niet een kwestie van “heiligheid” om heel Gods Woord als essentieel te behandelen? Christus onderwees dit. Zijn Grote Opdracht voor dit tijdperk vereist specifiek en nadrukkelijk dat de gelovigen wordt geleerd “ALLE dingen in acht te nemen wat Ik u geboden heb” (Mattheüs 28:19). Woorden kunnen niet duidelijker zijn dat de wil van Christus, en het gehoorzamen van Christus’ wil, de essentie is van ware heiligheid. De Schriftuurlijke doop, de doop van de Trinitarische gelovige door onderdompeling, is *niet* een niet-essentiële zaak. NIETS wat duidelijk in de Schrift over de kerk wordt onderwezen, is niet-essentieel. Vrouwen die mannen niet mogen onderwijzen of geen gezag over mannen mogen voeren, is *niet* een niet-essentiële zaak.

Ware heiligheid zal de fouten van het anglicanisme en methodisme en quakerisme en elke doctrine en praktijk die in strijd is met het Woord van God corrigeren en berispen.

Is het geen kwestie van heiligheid om los te komen van valse leer en afvalligheid zoals Gods Woord gebiedt (bijv. Romeinen 16:17; 2 Korinthiërs 6:14-18; 2 Timotheüs 2:15-21; 3:5)? Toch hebben Keswick-sprekers hier nooit toe opgeroepen en niet beoefend. F.B. Meyer, bijvoorbeeld, die 26 keer in Keswick sprak, bleef in de liberale Baptist Union gedurende zijn pastoraat van 1872 tot 1921, hield voet bij stuk *tegen* afscheiding, zelfs nadat C.H. Spurgeon getrouw uit de Unie was vertrokken in 1887.

Een fundamentele fout van de Keswick diepere levenstheologie is de nadruk op het vinden van een “sleutel” tot een heilig leven, zoals blijven, rekenen, rusten, overgeven, geloven, accepteren. Lewis Sperry Chafer zei bijvoorbeeld: “Romeinen 6:1-10... is zowel het fundament als de sleutel tot de mogelijkheid van een wandel in de Geest (*He That Is Spiritual*, p. 154). Alhoewel Romeinen 6:1-10 een zeer belangrijke passage is, hoe zit het dan met alle andere passages over heiliging? Hoe zit het met de rest van Romeinen 6 en hoe zit het met Romeinen 7 en Romeinen 8 en Romeinen 12 en Efeziërs 4-6 en Kolossenzen 2-3, enz.? Als er één sleutel tot volmaakte heiligheid was, “de” sleutel, dan zouden de nieuwtestamentische brieven die sleutel heel duidelijk presenteren en hij zou worden beschreven als het enige noodzakelijke element in geestelijke overwinning. Al het andere zou overbodig zijn. In plaats daarvan zien we echter een veelheid aan dingen die in de brieven worden onderwezen met betrekking tot heiliging. De apostolische kerken hadden veel zonden en problemen die in de brieven voor onze instructie en opbouw worden behandeld, en er is niet één “sleutel”. In de brief aan Efeze geeft Paulus bijvoorbeeld veel instructies over heiliging. De eerste drie hoofdstukken beschrijven de eeuwige, onveranderlijke positie van de gelovige in Christus. Het begrijpen van deze positie is absoluut noodzakelijk voor ware heiligheid en spirituele overwinning. De hoofdstukken 4-6 gaan verder met veel andere dingen. Er wordt waardig gewandeld (Efeziërs 4:1). Er is onderwerping aan de bediening van het onderwijs, wat natuurlijk verwijst naar het deel uitmaken van een gezonde kerk (Efeziërs 4:14-16). Er is het afleggen van de oude mens en het aantrekken van de nieuwe (Efeziërs 4:22-24). Er wordt gewandeld in liefde (Efeziërs 5:2). Er is het beproeven wat de Heer welbehaglijk is (Efeziërs 5:10). Er is het bevel van geen gemeenschap te hebben met en het berispen van de onvruchtbare werken van de duisternis (Efeziërs 5:11). Er wordt nauwgezet gelopen (Efeziërs 5:15). Er is het uitbuiten van de geschikte tijd (Efeziërs 5:16). Er is het vervuld worden met de Geest (Efeziërs 5:18). Er is altijd dankzegging voor alle dingen (Efeziërs 5:20). Er wordt in gehoorzaamheid en heiligheid in huis gewandeld (Efeziërs 5:22 - 6:4). Er is het doen van de wil van God vanuit het hart (Efeziërs 6:6). Er is het aantrekken van de hele wapenrusting van God (Efeziërs 6:10-18).

Kritieken op de Keswick-doctrine werden gepubliceerd door B.B. Warfield in *Studies in Perfectionism*, door J.C. Ryle in *Holiness: Its Nature, Hindrances, Difficulties and Roots*, en door Harry Ironside in *Holiness: The False and the True*. Wij presenteren wat wij geloven dat de Bijbelse leer over heiliging is in *Heiligheid: Valkuilen, Strijd en Overwinning* (www.wayoflife.org).

Het boek van Ironside heeft me [David Cloud] als jonge christen geholpen. Hij begint met het vertellen van zijn eigen ervaring als jonge prediker in het Leger des Heils. Hij geloofde de leer van de gehele heiliging en zocht deze “ervaring” als een “tweede werk van genade”. Het nastreven van deze onschriftuurlijke ervaring dreef hem er bijna toe zijn predikingsbediening op te geven, maar God opende zijn ogen voor de waarheid van bijbelse heiliging. Het eerste deel van het boek is zijn persoonlijke ervaring in het zoeken naar volledige heiliging, en het tweede deel is de leer over bijbelse heiliging. Hij beschrijft de vrucht van de valse leer: “Misschien is het droevigste aan de beweging waarnaar ik heb verwezen de lange lijst van schipbreuken met betrekking tot het geloof dat moet worden toegeschreven aan zijn ondeugdelijke instructie. Grote aantallen mensen zoeken jarenlang naar ‘heiligheid’ om er vervolgens achter te komen dat ze het onbereikbare voor zich hebben gehad. Anderen beweerden ze te hebben ontvangen, maar worden uiteindelijk ertoe gedwongen om in te zien dat het allemaal een vergissing was. Het gevolg is soms dat de geest bezwijkt onder de spanning; maar vaker is ongeloof in de inspiratie van de Schrift het logische gevolg” (Ironside, *Heiligheid: De Valse en de Ware*). Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/ironside-mijn-bekering.pdf>

Zie verder:

- o Rubriek “Heiliging & Valse heiliging”: <http://www.verhoevenmarc.be/#heiliging>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm